

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ πρῶτον ἐκδοτικὸν περιοδικὸν ἀγωγῆς, ἀληθείας περὶ τὴν ἀρετὴν ἡμῶν ἐκπαίδευσις καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀικουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ, δρ. 35. Ἐξωτερικῶν δρ. 19. Τετάρτη δρ. 10.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Ἑλλάδος καὶ λοιπῶν Ἀσιατικῶν πεδίων 10. Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικά 25. Ἐξωτερικοὶ καὶ Τετάρτη ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΚΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΡΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἰ σὺν-θεομαί ἀρχίζον τὴν 1η οὐνοθήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐβριολίδου δρ. 35, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β' - Τόμος 30ός

Ἐν Ἀθήναις, 17 Μαγίου 1923

Ἔτος 46ον - Ἀριθ. 14

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μοδιστόρημα ὑπὸ ΜΑΡΙΕ ΓΙΡΑΡΔΕΤ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

«Κι' ἂν εἶναι προδότης ; Κι' ἂν θέλει νὰ μᾶς παραδώσῃ ;»

Μὰ τίποτε δὲν ἦταν χειρότερο ἀπ' τὴν κατάστασιν ποὺ βρισκόνταν τώρα.

Ναι, ἀλλὰ τὴν ἀκολουθία τους, τοὺς ὑπηρέτας τους, πῶς νὰ τοὺς ἀφήσουν ;

Ὁ Μαρσύσης ἐδήλωσε πῶς ἦταν ἀδύνατον νὰ φύγουν μὲ τὴν ἐπισημοσύνην.

Ἄν ἔμειναν πάλι, θάβλεπαν κἀτι τολμηρὸν, κἀτι ποὺ θὰ τοὺς ἐστοιχίσει ἴσως τὴ ζωὴ.

Ἡ πριγκίπισσα κι' ἡ ἀνιψιά τῆς συμφώνησαν. Πῆραν ξαφνικὰ τὴν ἀπόφασιν κι' εἶπαν :

—Θὰ σ' ἀκολουθήσουμε !

—Καὶ σένα ἐπιφορτίσω, εἶπε ἡ ἀντιβασιλίσα ἀπὸ Μαρσύση, νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν πριγκίπισπ Ροδόλφον πῶς ἐφύγαμε. Θὰ μᾶς τὸν φέρεις στὴν ἄλλη οὐχτὴ, ἔ ;

Ἐκανε νόημα καταφατικῶς, ἀλλὰ, σ' ὄνομα τοῦ πριγκίπισπ, μιά θλιβερὴ ἀμφιβολία ζωγραφίστηκε ἀπὸ πρόσωπό του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Ἡ φωνὴ.

Ἡ πριγκίπισσα Βαλεντίνα πῆρε ἓνα πορτοφόλι καὶ τὸ γέμισε τραπέζογραμμάτια. Ἐρριξε δὲ τῆς τὰ κροσσημάτια σὲ μιά τσάντα καὶ πῆγε νὰ ὄρῃ τὴν ἀνιψιά τῆς, ποὺ κι' αὐτὴ ἐτοιμαζόταν γὰρ τὴ φρογῆ.

Κι' οἱ τρεῖς κατέβηκαν τὴ μεγάλη ἐπισημὴ σκάλα, αὐτὴ ποὺ ἡ Ζίνα τὴν εἶχε ἀνεβῆ θριαμβωτικὰ, λίτους μῆνας πρὶν, μὲ τὸ βασιλικὸ διάδημα στὸ κεφάλι.

Τότε ὁ λαὸς τῆς ζητωκραύγαζε, ἐνῶ ἡ μουσικὴ ἐπέκρινε τὸν ἐθνικὸ ὕμνον. Καὶ τώρα ; ὁ ἴδιος λαὸς ζητοῦσε νὰ τῆς πάρῃ τὸ θρόνον τῆς, τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἴσως καὶ τὴ ζωὴ τῆς !

Ἀφοῦ πέρασαν σκάλες καὶ διαδρόμους, βρέθησαν τέλος στὰ ὑπόγεια.

Στὸ βάθος τοῦ πῶς μακρῖνοῦ ὀπαγεῖου, ἡ πριγκίπισσα Βαλεντίνα διέκρινε ἓν ἀνοιγμα, σχεδὸν βουλωμένον ἀπὸ κάθε εἶδους παλιοπράγματα ποὺ ἦταν σιταγμένα ἐκεῖ κάτω, ἀπὸ χροῖα, ἴσως ἀπὸ αἰῶνας...

Ὁ Μαρσύσης ἀνοίξε μιά γρίλλαν κλεισμένη μὲ κλειδιονιά, ποὺ αὐτὸς ἤξερε τὸ μυστικὸν τῆς καί, μαζί μὲ τὴν δὸδ ἔκπαιτες, μίλησε στὸ τὸννευ.

Ὁ γέρος κήγαινε μπρός, κρατώντας ἓνα φανάρι.

Ἀμέσως ἡ Ζίνα αἰσθάνθηκε νὰ τὴν πνίγῃ στὸ λαμπρὸ μιά βαριά ὄσμη κι' ἔλαλε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ.

Στὸ ὑπόγειο αὐτὸ ἦταν τόσο λι-

γος ὁ ἀέρας, ὥστε ἡ φλόγα τοῦ λύχνου χαμήλωνε κάπου-κάπου, σχεδὸν ἐξοβνε. Ἐνας βαθὸς ἀντίλαλος σηκωνόταν μὲ τὸν παραμικρὸ ἤχο.

Τὰ βήματά τους ἀντηχοῦσαν μ' ἓναν κρότον τρομαχτικόν.

Πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους ἀλουγαν τὸ ποδοβολητὸ τοῦ πλήθους, σὲν μούγκρισμα κωμάτων.

Στοὺς τοίχους τοῦ ὑπογείου διαδρόμου κυλοῦσαν νερά ποὺ ἀντανάκλουσαν τὸ πῶς τοῦ φαναρίου. Ἀπ' τὴν ὄροφῃ κρομόνταν σταλακτίτες. Στὴν ἔκρη τους ἦταν πάντα μιά σταγόνα ποὺ κάθε τόση ἔπεφτε, προκαλώντας ρίγη στὸ σκομμένο τράχηλο τῆς θείας ἢ τῆς ἀνεψίας.

Μισὴ ὥρα περπάτησαν ἔτσι, σκοντάφτοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ, πότε σὲ καμμιὰ πέτρα, πότε σὲ καμμιὰ ρίζα.

Ἐρρεσε κάθε εἶδους ἔφρυγαν μπροστὰ στὰ πόδια τους.

Ξαφνικὰ ἓνα ποντικὸν βρέθηκε ἀνάμεσα στὰ πόδια τῆς Ζίνας, ποὺ ἔφησε μιά φωνή.

Σ' ὄλο τὸ σκοτεινὸ ὑπόγειο ἀντηχοῦσε ἡ φωνὴ αὐτὴ, σὲ νάταν ἀπειρες φωνές, ἡ μιά πῶς χαμηλὴ ἀπ' τὴν ἄλλη...

Τέλος ὁ Μαρσύσης ἐξέβρεσε τὸ φανάρι. Εἶχαν φτάσει στὴν ἔξοδο.

Ἡ νύχτα ἦταν τρικλοῦτεινη. Ἡ πριγκίπισσα κι' ἡ μικρὴ ἐκθρονισμένη βασίλισσα, φηλαφώντας τοὺς τοίχους γὰρ νὰ μὴν πέσουν, ἐφθασαν στὸ ἀτόμιον, ποὺ ἦταν φραγμένον ἀπὸ ἄγρια βλάστηση.

— Ἀκολουθήστε με σιγὰ, ψιθύρισε ὁ γέρος.

Βάδιζαν ἐπίκουνα σὲ ὀργωμένον χῶμα. Μὰ ἓνας φλοίσθος νεροῦ ἔφτανε ὡς τ' ἀστὶά τους. Σὲ κείνους λαπὰ εἶχαν φτάσει στὸ ποτάμι.

Ἀπὸ ἄγνωστοι ἐπίασαν τὴν δὸδ γυναικας καὶ τὴς ἔβαλαν σὲ μιά βαρνα.

« Ἀκολουθήστε με σιγὰ, ψιθύρισε ὁ γέρος. » (Σελ. 105, σσ. γ')

Ο Μαρούσης με το μεγαλύτερο σε-
βασμό κάθισε δίπλα τους.

Η θάρκα έβλεπε το σκοινί κι άρχισε
το πέραμα του ρεύματος.

Βρισκόταν στη μέση ακριβώς, όταν
άκουστηκε μια άντρική φωνή:

—Τις εί;

Ήταν ο σκοπός που φρουρούσε την
δύση.

Οι κοπηλάτες άφησαν ακίνητα τα
κουπιά, μα η φωνή άκούστηκε για δεύ-
τερη φορά.

—Είμαστε φαράδες! φώναζαν τότε.

—Δέν φαρύουνε τη νόχτα! άπάν-
τησε ο σκοπός.

Κι' άκούστηκε ο ήχος του δπλου,
που τό σήκωσε για να σκοπεύση.

Ένας παραβολισμός άντηχσης και
μια σφαίρα χάθηκε σφουρίζοντας μέσα
στο νερό, δίπλα στη θάρκα.

ζωή. Εγώ της έδειξα μονάχα το δρόμο,
«Μεγαλειότητα!» Πίσω είρωνικός
φαινόταν αόριος ο τίτλος που άπευθο-
νόταν σ' ένα φτωχό κοριτσάκι δεκα-
τριών χρόνων, που έφτυσε μπρος στην
όρμη ενός ξεφρενιασμένου λαού!...

—Καλά, Μαρούση, φιδίρισε η πρι-
γκήπισσα, δέ σου δίνο λεπτά. Πάρε ε-
μεις αυτό το δαχτυλίδι. Όταν θά έα-
ναβρης τον πρίγκηπα, θά του τό δεί-
ξεις για να καταλάβη πως πηγαίνεις
άπό μέρος μας. Θά του πής που έ-
χουμε καταφύγει, κι' άν οι περιστάσεις
δέν επιτρέπουν να γυρίσουμε στη Βαλ-
κανία, ό πρίγκηπ άς έρθη να μάς έβρη
έδώ.

Ο Μαρούσης πήρε τό δαχτυλίδι κι'
υποκλίθηκε.

Η πριγκήπισσα κι' η άνφιά της τοδ-
δωκαν τό χέρι, κι' εκείνος, δειλά σα

Η ΤΣΑΓΕΡΑ

Μία φορά ήταν μια τσαγέρτ περι-
φανή και, είχε δικη, μα την άλη-
θεια, να ύπερηφανεύεται για τη ζωγρα-
φισμένη και χρυσωμένη πορσελινα της,
για τό χαριτωμένο λιγνό λαιμό της
και για τό πλατό και βολικό χερούλι
της. Γι' αυτά μιλούσε κάθε τόσο. Ασή-
μως δέν έλεγε για τό σκέπασμά της,
τό ραγισμένο. Αυτό, φυσικά, ήταν μα-
γάλο έλάττωμα μα ποιός μιλάει για τα
ελαττώματά του; Γι' αυτή τη δουκιά
φρονιζέσαν με τό παραπάνω οι άλλοι.

Η τσαγέρα ήξερε πως τά φλιτζάνια,
ή ζαχαριέρα, ή γαλατιέρα, όπως κι' ο
δισκος, κι' έλο τό σερβίτσιο, περισσό-
τερο κουδέντιαζαν για τό ραγισμένο
σκέπασμα παρα για τη χάρη του λαι-
μού της και για τις ώραιες ζωγραφίες
που τη στόλιζαν.

«Ω! τί ζήλεια και τί κορηκσοσο-
ριά!» έλεγε μέσα της «έγώ κι' έρω
τά φαγκία μου, γι' αυτό είμαι τόσο
ταπεινή. Κορηκσορία έχωμε έλοι μας'
έσο για χάρες, άλλοι έχωμε πιο πολλές
κι' άλλοι λιγώτερες. Τα φλιτζάνια έ-
χουν ένα χερούλι, ή ζαχαριέρα ένα
σκέπασμα· έγω έχω κι' από τό ένα κι'
από τό άλλο, κι' έσο ά-α-α-α-α έχω κι'
ένα λαιμό που τον ζηλεύουν έλοι· για
δλες αυτές τίς χάρες είμαι ή κοίλιση-
σα του περιτίσιου του τσαγιού. Η ζα-
χαριέρα, ή γαλατιέρα, δέ λέγω, έχουν
μέσα τους πράγματα καλά κι' εσύχρισσα
στη γέση. Μα έγω είμαι ή πηγή που
χαρίζει την τέφρη και την άπόλαση. Α-
πό μέσα έρχονται και ζητούν οι άνθρω-
ποι την ύγεια και την ζωηρότητα. Έ-
γώ μεταμορφώνω μέσα μου, με τη
βοήθεια των φύλων που φέρνουν από
τη μακρινή Κίνα, τό άνοστο βραστό
νερό σ' ένα θετο νέκταρ!»

Αυτά κι' άλλα έλεγε συχνά ή τσαγέ-
ρα. Και τί χαρά έννοιώθε όταν τό λε-
πτοκαμωμένο χέρι ενός ώραίου κορι-
τσιού την έσηκωνε για να προσφέρει
τοά! στους καλοσμένους που έρχόνταν
με τά πιο όμορφα τους ροδχα στο
φωτοκετριωμένο σαλόνι!...

Άλλά μια μέρα τό λεπτοκαμωμένο
χεράκι στάθηκε άπρόσεκτο. Η τσαγέ-
ρα έπεσε· άλλοιμονοί ό λαιμός της έ-
γεινε κομμάτια, τό χερούλι ξεχώρισε,
και τό σκέπασμα τό ραγισμένο, βάλτε
πιά με τό νού σας τί άπόγινε. Η δυ-
τοχισμένη τσαγέρα, περμένη στο πά-
τωμα έχουε σάν ολόθερμα δάκρυα τό
μοσοβολημένο σά! της!

Δέν περιγράφεται ή συμφορά της.
Μά τό χειρότερο ήταν· που έλο! γελού-
σαν όχι με την άπτοχιά της ώραιας
«δεσποινίδος» έσο με την έλασινή κα-
τάσση της άμοιρης άκρωτηριασμένης
ταγέρτας.

«Ποτέ μου δέ θά ξεχάσω αυτή τη
φρικτή στιγμή!» έλεγε ή τσαγέρα· δτε-
ρα από πολλή καιρό, όταν διηγόταν
την ιστορία της ζωής της. «Με είπαν
άπόμαχο, και μ' αυτή τη θριαση με
πίταξαν σε μίαν άκρη και με χάρισαν
σε μια φτωχάδα!»

«Έπειτα λοιπόν στη φτώχεια, κα-
τραβήθησα στη δυστυχία. Η ζωή μου
δέν είχε πιά κανένα σκοπό. Έτσι θαρ-
ρούσα. Κι' έμιας από τότε άρχισε για
μένα ή καλύτερη, ή άληθινή ζωή.»

«Με γέμισαν με χόμα, με φάνηκε
σάν να μ' έθαβαν. Μόστ ότο χόμα, έ-
μιας, φέσταν με τό δεινό ενός λουλου-
διού. Ποιός τον φέσταν; ποιός μου τον
εχάρισε; δέν τό έρω για μένα όμως·
ήταν τό πιο μεγάλο δάρο που μπορού-
σαν να μου κάνουν.»

«Και να, ό βολτός αυτός ζωντανέφε,
σπαρτάριος κι' ένιγε για μένα καρδιά,
μια ζωντανή καρδιά, που ός τότε δέν
είχα. Μια πρωτογνωρίστη δύναμη έ-
νοιώσα στο είναι μου, σάν έμιας παλμός
κτυπώνε μέσα μου. Ο βο! ός έφύτω-
σε. Τα αίσθήματα που κοιμώνταν στα
βάθη της έσοπασαν σ' ένα ώραίο λου-
λούδι. Τό χουλόδι αυτό, τό είδα, τό στη-
ριξα και μπρος στην όμορφιά του έξε-
χασα όλ τελα τον έαυτό μου. Δέ μου
είπε «εσύχριστά», δέν με συλλογίστηκε
διόλου. Όσοι εδύλεπαν θάμαζαν, έ-
θεσίαζαν τό χουλόδι του, την εωδιά
του. Κι' έγω ήμουν έλο χαρά!»

«Μία μέρα ήλθε ένας καλλιτέχνης
και τό είδε. Στάθηκε έμπρός του έκ-
στατικός από θαυμασμό, κι' είπε πως
«έτσιουοι λουλουδιού του άξιζε μια γλά-
στρα πολύ όμορφότερη από μια παλιο-
τσαγέρα.» Για να τό ματαφωτέψουν μί-
έσκασαν σε δού κομμάτια. Τι πόνος
διεπός, πόνος στην καρδιά και πόνος
στο κορμί!

«Τό λουλόδι που γεννήθηκε σε
σπλάχνα μου τό πήγαν στο ώραίο σα-
λόνι, εκεί που έζητα τόσο εδτοχισμέ-
νη μια φορά. Κι' έμένα; έμένα μ' έρ-
ριξαν σε μια παράμερη άκρη του κή-
που, όπου βούσκωμαι ώ; τώρα, πεταμέ-
νο παλιό συντριμμί!.. Άλλά τί μ' αυτό;
Μέσα μου ζή πάντα ή ένθιμηση, κι'
αυτή δέν μπορεί κανένας να μου την
παρη»

(Παράφραση από του "Ανδρersen")

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΠΙΤΑ

15

Της πείρας τά μαθήματα
βγαλμένα από παιθήματα,
δικιά μας ή και ξένα,
είναι τά πιο καλύτερα,
και μένουνε βαθύτερα
ς τό νού μας χαραγμένα.

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΜΑΣ ΣΠΙΤΙ

Μιά κι' έτοιχε, έπειτα από τόσα χρό-
νια, να θραβώμε αυτό τό καλοκαιρι-
στών παρτίδα, έπρεπε δίχως άλλο να
περάσουμε κι' από την παλιά μας γει-
τονιά, να ιδούμε τό παλιό μας σπίτι,
όπου είχαμε καθήσει τόσο καιρό κι'
όπου περάσαμε τόσες παιδικές χαρές.

«Εν' άπόγεμα άποφασίστηκε αυτή ή
εξδρομή. Έτοιμαστήκαμε, ξεκινήσαμε.

Δέν έξρω άν έλοι ήταν τόσο συγκι-
νημένοι. Έγώ όμως και τ' αδελφια
μους νοιώθαμ' ένα δυνατό καρδιοχτύπι.

Δέ θυγάζαμ' μιλιά. Όταν μπήκαμε
στο γνωστό δρόμο με τις άκακίες, νο-
μίζαμε πως μπήκαμε σ' έκκλησιά. Και,
μα την αλήθεια, ό δρόμος τώρα ήταν
σιωπηλός σάν έκκλησιά.

Ποιά δέ φανταζόμαστε πως ό δρό-
μος αυτός, που στην μνήμη μας έμεινε
ποικιλάχος και γεμάτος, παιδικές φω-
νές, θάταν τώρα τόσο ήσυχος κι' επί-
σημος, σάν τά σπίτια όπου κατοικούν
γέροι μοναχά, χωρίς παιδιά· σάν τά
σπίτια όπου οι κοριές σκουρότετες των
γέρων τριγυρνούν ανάμεσα στα παλιά έ-
πιπλα, και τά δωμάτια, σιωπηλά πάν-
τα, μοιάζουν σε να προσμένουν από
στιγμή σε στιγμή, να ύποδεχθουνε τό
θάνατο.

Καλή μας γειτονιά! Γιατί να γινης
έτσι; Ίσως ή πόλη τραβήχτηκε προς
τό δυτικό μέρος, κι' οι γειτονίες αυτές
έρήμωσαν. Ίσως ήταν και μια άλλη σύμ-
πτωση. Μά, όπως νάναι, ή γειτονιά
αυτή μας συγκίνησε τόσο με την ήσα-
χία της! Μια εδλάβεια έπλεε τριγύρω:
φτεροδύζαν έδω τόπος άναμνήσεις!

Οι άκακίες έχουν μεγαλώσει. Είναι
πνιγμένες στα φύλλα και στ' άνθη. Τα
σπίτια όμως έχουν παλιώσει, ά· έχουν
πολύ παλιώσει. Η σκεπή εκείνου του
χαμηλό έχει κάμει κοιλιά.

Και—ποιός θά τό πιστευεί!

Η γριά-Καλή, που από τότε ήταν
άπρη και σιωπητή και τη θυμόμαστε
που καθόταν πάντα τό δειλινό, ως
που να πέση ή ήλιος, μπροστά στην
πόρτα της, ασάλευτη και ποβαρή, σε
Μοίρα, να τη πάλι ή κορά Καλή, στην
ίδια θέση, ασάλευτη σάν παλιωμένο
μνημείο. Μα έχει άσπρίσει πιο πολύ
κι' είναι τώρα πιο σκοφή.

Γέραςε πολύ ή κορά-Καλή, θαρβή-
κε βάρβατα τη ζωή της κι' όμως ό Χά-
ρος την έχει ξεχάσει. Κάποτε που θά
κοιτάξη τά κατάσχημά του, θά την πά-
ρη τό μάτι του τη γριά-Καλή, θά έαφ-
νωστή που τόσον καιρό την είχε άφίσει
να ζή και τότε, έαφνικά, θά τη βρουν
πεθαμένη τό πρωί του κρεββάτι της...
Κι' οι γιατροί θά πουν πως πέθανε από
συγκοπή, από γερμάματα, ή δέν έξρω
τί άλλο...

CHPE

Κοιτάζει μπρος της άόμνη, όπως
πρώτα. Μα φαίνεται πως δέ βλέπει
πιά καλά τώρα· σε κοιτάζει και θαρ-
ρείς πως σε κοιτάζουν μαρμαρένια μά-
τια άγάλματος. Πάνω στα βλέμματά
της έχει πέσει ένας θαμπός άνοιχτο-
γάλαζος πέπλος κι' έχει σβώσει όλη
τη διαόγεια των ματιών της.

Μας κοιτάζει και μάς που περνούμε,
τη μητέρα τη θεία, τά παιδιά. Μα έβ-
βια δέ μάς γνώρισε ή γριά-Καλή.

—Τίποτα ξένοι είν' αυτοί, θά σιυ-
λογίστηκε.

Ποιά να φαντασθή πως έγω, που μ'
έβλεπε τώρα άντρα, ήμουν τό ίδιο τό
παιδί που τόσες φορές είχα θυμώσει
μαζί μου και μ' είχα μαλώσει, γιατί
σήκωνα σκόνες στο δρόμο καθώς περ-
πατούσα σέρνοντας τά παπούτσιά μου.
Θυμάμαι, ήθελα να μιμηθώ την άερο-
μηχανή, που σκορπίζει στα πλατιά της
άφθονους άτμούς σάν έξωιά. Και τό
δειλινό που γύριζε άπ' τό σχολείο, με
τη σάκκα στην πλάτη, περασμένη άπ'
τοές ώμους, έννοιώθα έναν άκατανίκη-
το πειρασμό γι' αυτό τό παιχίδι που
τόσο δίκαια έξόργιζε την κορά-Καλή.

Η μητέρα δέ θέλει να προσπερά-
σουμ' έτσι την αλωνία γριά. Την
πλησιάζουμε λοιπόν την κορούλα, και
κείνη, έσο τη ζογώνουμε, μάς κοιτάζει
άπορώντας. Με τις πρώτες άποκαλύ-
ψεις, μένει έκθαμβή:

—Καλέ, σ' σαι, κορά-Φανίτσα! Τά
παιδιά ν' αυτά; Παπαπά; χιλιοχρονα,
πως μεγαλώσανε!...

Προσπερνουμε και την κορά-Καλή.
Έκεί κάτω, τί λαχτάρα, να τό τό
σπίτι μας! Η ίδια φοιοτηγωμία του, ή
γνωριμη και συμπαιθητική, με την τα-
ράτα του, την κληροδόχη του ποδμοια-
ζε σάν Τοδρικός φεσοφρός, τά κάγχι-
λα του μπροστά στην έμπορτα και τό
δέγτρο, τό παλιό δέντρο, τη γέρικη
γαζία!

Α, μάς πνίγει ή συγκίνηση, χει-
μαρρι άναμνήσεων κατακλύζουν και
πλημμυρόννε τό νού μας. Κι' έσο πλη-
σιάζουμε, τόσο τό καρδιοχτύπι μεγα-
λώνει.

Τι κρίμα! Από τότε που φάγαμε,
δέν τόβαψαν καθόλου. Είναι έτσι πα-
λιό, σε να γέραςε. Μα μάς άρξεται κα-
λότερα έτσι, είναι πιο εθηνικό, παρά
άν ήταν φρεσκοβαμμένο κι' έλαμπε ά-
πό καινούργια.

Αυτά τά καρβύρα μάς φαίνονται
παράξενα με τις κουρτίνες τους τις
βαριές. Τέχναμε τόσο συνειθισίε με τις
μικρές, κομφές κουρτίνες που είχαν
κεντημένο άπάνω ένα τσαμπι σταφύλι.
Πώς τό θυμάμαι αυτό τό τσαμπι τό
σταφύλι που τόβλεπα πάντα μπροστά
μου, κεντημένο σε κάθε τζάμι...

(Έπεται τό τέλος)
ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Σε λίγα λεπτά είχαν φτάσει στο ποτάμι». (Σελ. 105, στ. 7.)

Λίγες τραδηξές άκόμη κι' ή θάρκα
βρισκόταν έξω άπ' τη δικαιοδοσία του
σκοπού της Βαλκανίας. Η άστυνομία
δέν μπορούσε τώρα πιά να τους πη-
ράξη.

Πάτησαν την δχθη μ' ένα βαθύ στε-
ναγμό. Ο Μαρούσης εδήςλωσε ότι ή
δουλειά του δέν είχε τελειώσει, κι' ότι
δθ' άφησε τις δυο γυναίκες πριν τους
έβρη στήγη να ξενοχτήσουν.

Άρχισε νέα πορεία, μακρινή κι' έ-
πίπονη.

Τέλος φάνηκ' ένα φός πάνω στο
δρόμο. Τό φός αυτό έβγαине άπόνα
σπίτι, που στην πόρτα του κρεμόταν
μια έπιγραφή: «Ξενοδοχείο της Χρυ-
σής Σφαίρας». Ήταν ένα ξενοδοχείο
μέτριο, μα σ' αυτό οι δυο έξο-
ριστές θάβρισκαν φαί και κρεββάτι.

Δέν κινδύνεσαν πιά καθόλου, άφοδ
είχαν περάσει, άλλοιμονο, τά σύνορα
της άχάριστης πατρίδας.

Η άποστολή του Μαρούση είχε πιά
τελειώσει.

Η πριγκήπισσα τοδ' ωσε ένα τρα-
πέζοτραπέζιο, μα ό γέρας άρηθήκε.

—Η καλοσύνη γέρνει την καλοσύνη,
είπε, Η Μεγαλειότητα μεδύωσε τη

νάκανε έγκλημα, άγγιξε τά χέρια τους
και γύρισε πίσω άπ' τό δρόμο που εί-
χαν έρθει κι' οι τρεις τους.

Γρήγορα καθήκε μέσα στη νόχτα.
Τότε οι δυο έξοριστές μπήκαν στο
ξενοδοχείο και ζήτησαν δωμάτιο.

Μιά διαπρέτρια, κρατώντας στο χέρι
μια λάμπα πετραλαιου, τις ώδήγησε
στο «καλύτερο δωμάτιο του ξενοδο-
χείου».

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

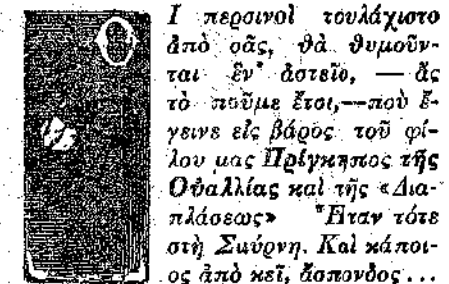
ΜΑΡΤΙΑΤΙΚΗ ΜΠΟΡΑ

Χειμώνα άναθυμεί του Μάρτη ή μπόρα:
σύννεφα μαύρα, τρισκοτεινιασμένα,
φαντάζουν πιο θολά, πιο βαρυσμένα
σ' αυτή του δειλινοδ τη σύθαμη ώρα.

Μα τις στιγμές αυτές που ή σκέπη έμένα
της μαύρης συλλογής τρυγεί τά δώρα,
μα ήλιαχτίδα εάφνου εδτοχοφόρα
τά σύννεφα θά σκόρπει τά σβυσμένα

και θά τά βάψη ολόχρονα, μηνώντας
την άνοιξη, που κάτω οδάνιες άφρες
μηνών τον έσοχόμ της μες τις μαύρες
τις μπόρες... Μια ήλιαχτίδα θά μηνύση
την άνοιξη και ό ίδε θά σκορπίση,
του άχνού Ύμητου τις κορυφές φιλοτώντας,
ΙΩΑΝ. ΚΑΚΡΙΑΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΠΟΛΥ ΑΣΧΗΜΑ ΑΣΤΕΙΑ

Ι περνοιού τουλάχιστο από οάς, θά θυμούνται. Εν' αστείω, — ες το πού με έτοι, — ποδ έγεινε εις βάρος του φίλου μας Πρίγκηπος της Οθαλλίας και της «Διαπλάσεως». Ήταν τότε στη Σύζυγην. Και κάποιος από κεί, άπονηδος... φίλος του, μās έγραψε πός πέθανε. Μās επερίγραψε μάλιστα συγκινητικά και τις τελευταίες στιγμές του. Φαντάζεσθε τη λύπη μας για το σκληρό αυτό θάνατο ενός τόσο καλού παιδιού και τόσο θερμού φίλου. Την έκδηλώσαμε με μια εγκάρδια νεκρολογία. Και σε λίγες μέρες, εκεί που περιμέναμε κανένα μαθρο άγγελτήριο από την οικογένεια, λαβαίνουμε ένα λευκότατο γράμμα του ίδιου του πεθαμένου, που οπτε λέξη όμως μās έγραφε για... το θάνατό του. Ήταν φάρσα! Για συλλογισθήτε τώρα η άνοση τι άνοση, τι πένθιμη και τραγική φάρσα!... Νά μās σπαράξη ο κύριος φαρσάρ με τέτοια είδηση, να μās κάρη να κλέψμε ένα ζωντανό, να δημοσιεύονμε τη νεκρολογία του, να τη διαβάξη το ίδιο το παιδί, να τη διαβάξη—τι φρίκη!—η μητέρα του, να μās κάρη τέλος-πάντων άνω κάτω, γιατί, για να γελάση!... Δεν ξέρω, αλλά μου φαίνεται πως μόνο με το θάνατο δεν μπορεί κανείς να άστειλεύεται. Όταν το κάρη, δείχνει πρώτα πός δεν έχη γούστο κι έπειτα πός δεν έχη καρδιά. Ακόμα πός δεν έχη διάλονο τάκτι, πός δεν είναι άνθρωπος με άνατροφή. Κι' όμως—τι περιεργο πράγμα!—αυτό το άχαροκάρηστο, το άπαίσιο άσειτο, σόν τόπο μας το κάνουν πολλοί. Και μικροί και μεγάλοι. Είναι από το πιο συνειδησιμένα άσειτα των Ρωμιών! Στη «Διάπλαση» άξαφνα, μέσα σε σαράντα χρόνια, πρέπει να γυμνε δέκα φορές. Κι' άλλες τόσες τουλάχιστο θάκουσα στη ζωή μου το θάνατο κάποιου γνωστού, ή θά διάβασα στις εφημερίδες τη νεκρολογία του, και θά-μαθα ύστερα πός ήταν φάρσα. Τελειάτα μάλιστα, σε μια τέτοια, μ' άνακάνεσαν και μένα. Αζήζει να οās διηγηθώ αυτή την ιστορία: Στην Αλεξάνδρεια έχω ένα φίλο, τον γνωστότατο κ. Στέφανο Πάργα, διευθυντή των «Γραμμάτων». Έχω εκεί κι' άλλο φίλο, που είναι φίλος και του κ. Πάργα, τον ποιητή κ. Καβάφη. Κι' άξαφνα, ένα πρωί, λαβαίνω από την Αλεξάνδρεια τηλεγράφημα με την ύπογραφή του δεύτερου, πός ο

πρώτος πέθανε από συγκοπή. Φυσικά το πότενα. Τι άπλουότερα παρδ να πεθάνη ένας άνθρωπος από συγκοπή; Δηλαδή οπτε ιδέα μου περάσε πός μορφύσε ναταν φέμμα! Ανπήθηκα φοβερά. Έδωσα τη θλιβερή είδηση στις εφημερίδες και στη έκδοτικά καταστήματα που τα αντιπροσωπεύει στην Αίγυπτο ο κ. Πάργας. Έσπευσα να γράψω συλλυπητήριο στην οικογένεια. Κι' ενθ' έσχεδιάξα να γράψω κι' εν' άρθρο, λαβαίνω γράμμα από τον ίδιο, με χρονολογία νεώτερη από το τηλεγράφημα. Ήταν φάρσα! Ο φαρσάρ μεταχειρίστηκε ιδνομα του κ. Καβάφη για να γίνη άσυζητησι πιστευτός, να με κάρη να διαδώσω την ψευτιά του, να γράψουν οι εφημερίδες, να σταλούν απ' έδω συλλυπητήρια, να στατωθή δ κύριος, κι' ο κύριος... να γελάση!

Ήθελα ναξέρα αν οπτε βρίακει έγνος άσειτο σε μια τέτοια ιστορία! Ήθελα ναξέρα αν δεν οās κίνη άπειναντίας άηδία, φρίκη και άγανάκτηση. Ω, ναί. Καλά παιδιά σν και οās, δεν μπορεί να σκέπτονται και να αλοθάνονται αλλοιώτικα! Θά το βρίασκετε πολδ κακό, πολδ άσχημο. Και όμως, το ξαναλέω, είναι μια απ' τις πιο συνηθισμένες φάρσες των Ρωμιών. Το νομίζουν μεγάλη έξυπνάδα να σταίλουν ένα τηλεγράφημα ή ένα γράμμα με ξένο όνομα, για ναναγγέλλουν το θάνατο κάποιου ζωντανού. Και δεν το έχουν για τίπτα να σπαράζουν και ναναστατώσουν τους συγγενείς του, τους φίλους του, ένα σωρο ανθρώπους, μόνο και μόνο για να λίβουν αυτοί την εδχαρίστηση ενός γέλιου! Πώς να τους χαραιοτήση κανείς; πός να τους όνομάση, Μά την άλήθεια, δεν βρίακο επίθετο που να τον; ταιριάζη! Ο κ. Πάργας, γράφοντάς μου ύστερα για τον άγνωστο φαρσάρ, τον ειπε «όπάνθρωπο». Ναί, αυί του ταιριάζει. Γιατί άνθρωπος δεν είναι βέβαια όποιος κάνει τέτοια. Είναι «δυνατώτερος» άνθρωπος...

Κάποιος, μουκοι απ' αυτούς το κάνουν και μ' άλλο σκοπό: θέλουν να βλίαφουν ένα έχθρό τους, απλώς για να έκδικηθούν και να άφεληθούν αυτοί από τη ζημία του. Έχουμε και τέτοια παραδείγματα. Αλλά να οās πώ την ιδέα μου; Οι κακόήθεις αυτοί μου φαίνονται λογίστερο αξιοκατάκριτοι από τους άλλους. Κακά και ψυχρά, αλλά επιτέλους έχουν ένα λόγο: Πηγαίνουν να έκδικηθούν, να ζημιώσουν, να κερδοσκοπήσουν. Οι άλλοι όμως που πηγαίνουν μόνο να γελάσουν, να παιξουν, να διασκεδάσουν, να άψουν δικαιοσύνης, ες αυτούς θά έβαξα διπλή την τιμωρία.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα του Άκαδημαϊκού JULES SANDEAU].

Η'. (Συνέχεια)

Κι' όχι μόνο για τις γνώσεις που δίνει, παρδ και για τις σκέψεις που προκαλεί. Μπορεί στην ανάγκη να μās χρησιμεύση ως σύμβουλος, οδηγός και παρηγορός στις θλίψεις και στις δυστοχίες της ζωής. Μας διδάσκει τη γενναιοότητα, την όπομονή, την πίστη. Μας δείχνει τι μπορεί να κάρη ένας άνθρωπος που βρίακει άξαφνα μονάχος σε μια έρημιά, και πός οφειροται να κάνει τη νού του ή μεγάλη άπελπισία. Μας δείχνει ακόμα πός ή φοχή, όταν έρθη μόνη άπέναντι στη φύση, άνοφάνεται κατ' ανάγκη στο θεό. Τότερ από την Άγια Γραφή, δεν γνωρίζω άλλο βιβλίο με τόση πρηγορητική δύναμη. Αυτός είναι ο Ραβινσών του Δανιήλ Δεφός. Αλλά τι φταίει ο σογγράφας, αν ο Στέφανος δεν ήξερε να διηγηθή την ιστορία του παρδ άκρες-μέσες χωρίς συνοχή και χωρίς καμιά χάρη;

Τελος πάντων, ο διαγωνισμός έπλησίαζε να τελειώση, γιατί δια σγεδόν τα παιδιά είχαν πη παραμύθι. Κι' ο πιο πιθανός νικητής ήταν πάλι ο Φουκιώτης, γιατί το τοδοστο του άκροατήριου από τη φάλανα είχε ένααγορίσι στις άσπρες άρκοόδες. Εκείνος μάλιστα το είχε για βέβαιο το βραβείο κι' από τώρα έτραχαν τα σάλια του που συλλογιζόταν τα ζαχαρένια κολλοουράκια...

Αλλά ή χαρά του δεν έβάσταζε πολδ. Γιατί ο καπετάν-Κουπιός, που ως τη στιγμή εκείνη ήταν άκροατής και κριτής του Διαγωνισμού, άποφάσισε να κατεβή στην κονστρα, να πη κι' αυτές ένι παραμύθι.

Έβήσε δυό-τρεις φορές, όχι τόσο για να καθαρίση το λαμό του, αλλά για να επιβάλλη σιωπή στο άκροατήριο.

Με χαρά, με περιέργεια, όλοι φιθόριζαν:

—Σταθήτε, παιδιά, νακούσομε κι τι το παραμύθι του καπετάνιου!

Μόνο ο Φουκιώτης κτρινίτη.

Θ.

Ή Αυτού Μεγαλειότης, Θωμάς ο Α'. Ο Κουπιός άρχισε έτσι:

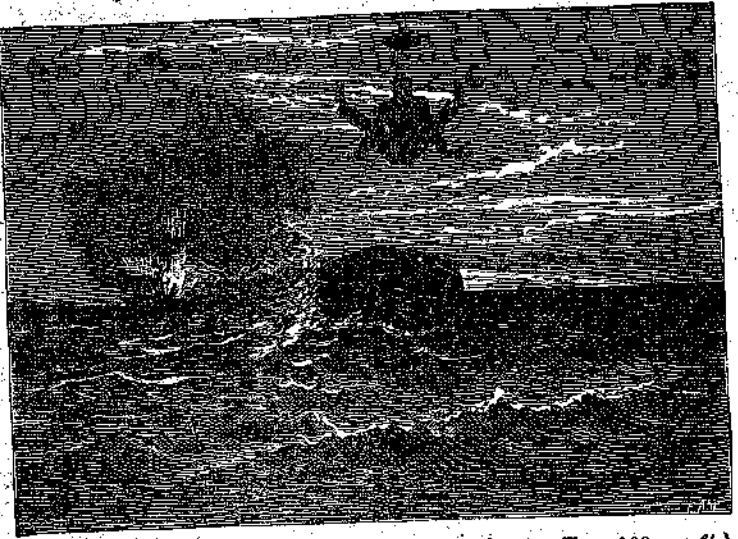
«—Εγώ, παιδιά, θά οās διηγηθώ την ιστορία του συχωρεμένου του προπάππου μου, του Θωμά Κουπιά. που από ναύτης άπλος στη φρεγάδα Ένωδ, έφτασε να γίνη βασιλιάς ες ένα νησί της Ωκεανίας.

—Καλέ, τι μās λέει; φώναξαν τα παιδιά έκστατικά. Έγιναν λοιπόν από τη γενιά σου και βασιλιάδες;

—Ένας μοναχά, άποκρίθηκε ο Κουπιός με μετροφροσύνη, αλλά καθώς μου λέει ο πτερός μου, φτάνει

κι' ο ένας αότος για να είμαι από βασιλική γενιά. Άκούστε λοιπόν πός έγινε το πράγμα.

«Ή Ένωδ ταξίδεψε σε όμαγάλο Είρηνηκό Ωκεανό. Αυτός, καθώς το λέει και το όνομά του, είναι μια άπέραντη θάλασσα είρηνηκή, γαλήνια, ήσυχη σν

«Κι' άφού έκαμε καμιά είκοσάρια τουμπες στον άέρα...» (Σελ. 109, στ. 6')

ανάκι, κι' έχη ένα πλήθος νησιά. Οι νησιώτες όμως αυτοί, όποιος ξένος πέσει στο νησί τους, τον πιάνουν, μωρδ μάτια μου, τον βάζουν στη σουβλα και τον τράνε.

—Το έέρωι φώναξε ο Φουκιώτης. αυτους τους λένε κανίβαλους!

—Κι' ανθρωποφάγοι! επρόσθεσε ο Χοιρομήρης.

—Άδειο δά ήθελαν να φάνε τον Παρσασκινά, ειπε κι' ο Στέφανος.

—Το λοιπόν, έκακολούθησε ο Κουπιός, ή Ένωδ ταξίδεψε στον Είρηνηκό κι' είχε τον άέρα πρώτο, κι' έκανε τους δώδεκα κόμπους της χωρίς καθόλου να λαχανιάξη. Μά και, σκάλα καθόμμενα, κι' έγώ δεν έέρω πός, πιάνει φωτιά το άμπάρι της. Χόνουν νερό, χόνουν, κλουμπάρουν, κλουμπάρουν το κάκου! Τιποτα δεν μπόρεσαν να κάνουν. Κι' έπειτα από λίγες ώρες, ή καλή σου ή φρεγάδα άναβε δη σάν δοκι!

—Καλέ, πιανοδ τα πουλά; αυτά; φώναξε έδω ο έξυπνος ο Άγκιστρης. Ποδ άκούστηκε να καη πράμμα μέσα στο νερό;

—Κι' όμως ναί άποκρίθηκε ο Κουπιός. Ή Ένωδ κάρη μέσα στο νερό. Και έξερετε γιατί; Γιατί ή φωτιά έφτασε κοντά στην μπαρουτοθήκη! Τότε οι ναύτες είδαν πός άλλη σωτηρία δεν είχαν παρδ να το στήρουν. Άφισαν λοιπόν τις τουλομπες κι' έρμησαν στις θάρκας. Μά και που πολεμοόσαν να τη ρίξουν στη θάλασσα και να πηδήσουν μέσα, μπάμ! μπουδ! άνάβει ή μπαρούτη! Άστράπες και βροντές μέσ

τάμπάρι! Το καρδί γίνεται κομμάτια, πιστιέται φηλά στον άέρα κι' ύστερ' άνοίγει ή θάλασσα και το καταπίνει. Είδες τώρα, έξυπνε μου Άγκιστρη, πός μπορεί να καη κι' ένα πράμμα μέσα το νερό;... —Τέλος πάντων, ή Ένωδ πάει, χάρηκε κι' από τους ναύτες δαν έμεινε ζωντανός παρδ έγας ο Θωμάς Κουπιός ο καπικός μου. Θέλητε πός; Θα οās το πώ: Μάκι με τα συντρίμια της φρεγάδας, πετάχτηκε κι' αυτές εκατόν είκοσι μέτρα ψηλά, κι' άφου έκαμμεκα-

μία είκοσάρια τουμπες στον άέρα, έπεσε όρθος μέσα σε μια θάρκα της φρεγάδας, που έτυχε να πλέη από κάτω του.

—Τι ταχρός άνθρωπος! φώναξαν τα παιδιά.

—Πρέπει να έξερετε όμως, πός ο Θωμάς ο Κουπιός ήταν ο πιο έξυπνος ναύτης κι' ο πιο δυνατός, άγτρουκλας ίσομε και-πάνω, κι' άμυρφος σάν άγγελος, κι' εδγηνικός, και γραμματισμένος, το στολίδι και το καρμάρι της φρεγάδας. Ίσα-ίσα που έκαίνες τις ή-μέρες ήταν να προβιατεί. Μόνο γιατί εκάπη ή Ένωδ, ο προπάππος μου έμεινε άπλος ναύτης. Είδημη και αξιοματικός θά γινόταν, και με βασιλιάδες θά μιλοόσε, γιατί ήταν αξιο για δια, για δια!

«Βλέποντας το λοιπόν πός ήταν μόνος μέσ' στη θάρκα και στη μέση του μεγάλου Ωκεανού, οπτε τήχασε οπτε τίποτα παρδ σκέφτηκε πός, άφου γλώτωσε μ' ένα τέτοιο θάμμα απ' τα νόχια του Χάρου, χωρίς άλλο ο Θεός είχε βάσει το χέρι του άπάνω του. Άρχισε το λοιπόν να λάμνη δυνατά, με την έλπιδα ή ναπαντήση κανένα παρασιχο καρδί και να τον πάρη, ή να φτάση σε καμιά στεριά και ναράξη. Έλαμνε δέκα μέρες και δέκα νόχτες, χωρίς να βάλη ποπούκι στο στόμα, χωρίς να πη μια στάλα νερό και χωρίς να βίαση άλλο παρδ οφρανδ και θάλασσα.

«Απάνω στις έντεκα μέρες, παρατάει τα κουπιά, έηλώνει τη σόλα του παπουτσιού του και την τρώει.

—Πά, πά, πά, πά! φώναξε ο μι-

κρός Μαρτίδας. Χάρδ στο στομάχι του!... —Απάνω στις δώδεκα μέρες, άνοίγει μια φλέβα του χεριού του με τη μόνη του λάζου του και ρουφάει το ίδιο του το αίμα.

—Έλα δά και σύ, κατέμει ειπε ο Άγκιστρης.

—Απάνω στις δεκατρείς μέρες, έκαπώνεται μέσα στη θάρκα και έκαπλωμένος παρακαλεί το Χάρο να τον λυπηθή και νύξη να τον πάρη. Γιατ' είχε κατανήσει πετοι και κόκαλο, σίτος μοναχός. Μά ο Χάρος, φαίνεται, είχε άλλη δουλειά και δεν άκούσε.

«Κοι ο προπάππος μου, αν και σε τέτοιο γάλι, έκακολούθησε να ζή.

«Πισον καιρο έμεινε έκαπλωμένος κι' άκίνητος μέσα στη θάρκα, οπτε κι' εκείνος δαν ήξερε να μās πη. Ο καιρός περνοόσε χωρίς να τον καταλαβαίνη. Το μόνο που θυμάται είναι πός μια μέρα, ύπνώντας, είδε πός ήταν πλαγισμένος μαλακά-μαλακά άπάνω σε δροσερο χορτάρι, κάτω από άρατα φροντωτά δέντρα, που στοές κλώνους τους καλαϊδοόσαν χιλιάδες πουλάκια. Στην άρχη του φάνηκε πός είχε πεθάνει και πός, σάν καλδς χριστιανός, ήταν στον Παράδεισο.

Άφου όμως έτριψε καλά τα μάτια του κι' είδε τρυγώρω του κατι άλλοκοτα μούτρα, σκέφτηκε πός θάταν στην Κόλαση, τριγοριόμένος από Διαβόλους..

«Έφτασε να γίνη βασιλιάς ες ένα νησί της Ωκεανίας». (Σελ 108, στ. γ')

Καιμια εδηνεαριά άγριάνθρωποι, μαύροι, ο ένας πιο άσχημος από τον άλλο, καθόγταν γύρω του διπλοπόδι και τον κοίταζαν προσεχτικά και οα να είχαν άναματα ες τους συμβούλιο.

(Έπειτα συνέχεια)

Μετάρφρασις Π. Ι. Φ. και Γρ. Σ.

181. Μεταμορφώσεις.

Διά 3 μεταμορφώσεων ο εἶς γὰ γίνῃ τρεῖς.

182. Αερσοιχίς

Τάριχά των κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποστέλου ἀρχαίον αὐτοκράτορα:

1. Νῆρος τοῦ Αἰγαίου 2. Κράτος τῆς Εὐρώπης 3. Ποταμός τῆς Γαλλίας 4. Ἀστερισμός 5. Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

183. Φωνηενόλεπτον

λλ-χρ

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Σάε Βαβηγιάο

184. Γρίφος

Π Π φα φα
Π Π Τ πε Ο
Π Π φα φα

λλ-χρ

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Αἰων. Πατρ. νοῦ

185. Rébus

AV vous goût E27LX ir ?
Π E d'un FE

prenant

Ἐστέλη ἐκ τοῦ Φρόνιμο Ζιζάνιο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Δοκίμασον τοῦ φύλ. 46

658. Μένανδρος (Μέν., Ἄνδρος, -659. Πηγή (πύ, γη.) -660. Χρόνος - Κρόνος - Κρίνος. - 661. Ἥρα. - 662. ΜΕΣΣΟΠΟΤΑΜΙΑ (Βασίλ., Σάμος, Δαίσις, Πάτρις, Τόπος, Ἄρισσις, Ἰός). - 663 - 664 1. Ἡ Βιέννη. 2. Ἡ Ἄγκυρα. - 665. ΘΑΛΗΞ (Θεσπίαί, Πάδος, Χαδαίς, Σουηθία, ὀκλάΞ.) - 666 Τα ἀλλοτρίων μὴ ἐπιθῆμαι. - 667 Ἐπερ πάντα τὰ ἐπι γῆς ἐστὶ ἢ πατρίδ. (Ὡςτὸ πάντα τὰ ἐπι γῆς. ἔξο, ἀεὶ, τα τοῖς.)

668. ALBUM 669 CANADA Bacchus, Plande, Fran- cois, Océanie, Ca Dre, Albanie.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 ἑος 10 τὸ πολὸ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα ὁρ. 4 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα). Πῶσαν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτά ἢ λέξις, μὲ παρὰ δὲ στοιχεῖα λεπτά 50, καὶ μὲ παραλάλι ἔξο. 60.

Ἄ ἡρωϊκοὶ οἱ στίχοι δραχμῆς 2.

ἢ ἡρωϊκοὶ στίχοι εἶναι ἀναγκαῖα.

[ΚΓ - 407]

ΟΡΟΒΡ ἐπιθυμῶν τὴν ἀποκρίσιν σκενοτέρα ἡνωσμία μὲ δὴ τὰ Διαπλαστικὰ πρὺ εἶναι Πρόσοκον καὶ φίλαθλον.

[ΚΓ - 408]

Ψηφίζω τὴν Ἑλιδόσπλεχτη Πορφυρά. Ὀνειρο τῆς Κύπρου.

[ΚΓ - 409]

Μαίνομαι ἐπὶ τοῦ διαπλαστικῶν μαῖο, κηρύττομε τὸν πόλεμον σ' ὄλες τῆς καρέας τοῦ ἀνακαλύπτου. - Χάρο, Νεική τῆς.

[ΚΓ - 410]

ΔΙΑΦΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΤΩΝ. Βραβεῖα τρία. Πρόθεσμα μη- νιαία. Βεῖνογλου, Ἀβερῶφ 7 Γ, Ἀθήναι. - ΣΜΥΡΝΗ.

[ΚΓ - 411]

Αγαπητὴ Διαπλαστικὴ ἢ ΠΑ- ΣΧΟΥΣΑ ΕΛΛΑΣ ξηράει τὴν ὄλοσθησίμν σας.

[ΚΓ - 412]

ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Γραφεία - Μόνιμος Δοσις: Ἀθα- νάσιον Κοκκινέν, Σωκράτους 29. Θεσσαλονίκη. Ἀποστέλεσμα- τα Διαγωνισμῶν μας. Καρτῶν: Ἀβερῶφ: Ἀρατο; (Δεκαπεντα- στής Πλοίαρχος χρωσοδατον). Β' βραβῖσιον: Ἀσσυραὶ (Παύλος καὶ Βιργινία). Ἐπινοῦμεν: Μεγιστέα Ἀρχιδιαβόλον, Φάσμα, Σανσελ- λῶρ, Σικεψω; Α' βραβῖσιον Φά- σμα (Μεσημερινὸς Ἀσπὴρ χρω- σοδατον) Β' βραβῖσιον: Μιράντᾶ (Υἱὸς Γαζιάν). Ἐπινοῦμεν: Κε- ραινοβόλον Ἰπποτὴν, Γιοχὸν Καροῦτταν, Ἦουχο Ἀκρογιάλι, Διαβολόκαϊο. Δοσιτοῦς εὐχαρι- στοῦμεν ἑσμερότατα. (Παρακα- λούμεν βραβευθέντας νὰ ἀποστέλι- λου. Δοσις Ταχυδρομικῶ ἐπιθα- ρόνου ἀπὸ τοῦ.) Ὑποσηρεῖσμε με 96 ψήφους τὸ ὑπὲρ ἄρα ψυ- σόφωνα: ΤΡΑΓΟΤΑΙ ΓΩΝ ΞΕΡ- ΚΩΝ, ΑΡΧΙΑΔΙΒΟΛΟΣ, ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ, ΠΑΝΤΑΧΩ ΠΑΡΙΩ. Ἀργοναυτικὴ Ἑνωσίς, κυ- λὸν τέλοσι Ἰασων=Πέτρ: Γουά- λης, Πολυδεύκης=Ἰωάν. Πάτος, με στοίχημα

[ΚΓ - 413]

Επαναστάτῃ, Ἄρη, Τριμταφυ- λένια, Ἄρατ, Βεατρίκη, νὰ ἐκτίσω ἔτι νὰ τιμῆσαι τὸ σια- γωνισμῶ μου; - Βασιλεὺς Ἀθάμας.

[ΚΓ - 414]

Ανταλλάσσω με δὴ τὰ Διαπλα- στικὰ μὲ δὴ τὰ Διαπλα- στικὰ καὶ c. p. ἀπ' εὐθείας: p. r. Δευκοισίαν - Γιδόμπτιο

[ΚΓ - 415]

Μεγάλα συμμαχοῦμαι; Ἄν δέ- χσαι, γράψε μου. - Γιδόμπτιο.

[ΚΓ - 416]

Αποτέλεσμα διαγωνισμῶ μου: Βραβεύεται ὁ Μαρίνος Κορι- αλέτιος. Εὐχαριστῶ θερμῶς Τρι- ταφυλλένιαν, Ἄλσι, Φάσμα, Νέ- δυνα, Κύρο, Τζοκεὺ καὶ Χρυσά- ἐτόν, ποὺ εἶχανε τὴν εὐγενῆ κα- λουσίην νὰ παροῦν μέρος.

Μιράντα

[ΚΓ - 417]

Εἰσπρόχρημος ἐπὶ κομῆσ: σάσων τῆς Διαπλάσεως, χαίρετω ὁ- λους καὶ ὄλες.

Ὀνειροπόλις τῆς Δόξης

[ΚΓ - 418]

Γραβῆν, ἀλληλογραφοῦμε; Κα- λεματιανὸν Δουλοῦδι, ἔσταιλα. Δοσις: Β. Ρ. 1631 Le Caire (Egypte).

Ὀνειροπόλις τῆς Δόξης

[ΚΓ - 419]

Βουτώντας εἰς τὴ θάλασσα τῆς Διαπλάσεως, χαίρετω ὄλες καὶ ὄλες.

ΑΤΛΑΣ

[ΚΓ - 420]

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΟΜΙΧΑΗΣ

Π. Α. Σ. > δεχόμεθα στοίχημα, γράφομεν. Μυστηριώδεις: Ἀ- νιχνευσταί, τόσο γρήγορα πεθά- ναι; Ἀρχηγός, Ὑπαρχηγός, Μέ- λη Φων-Κράκ: Ἄμρ. Βασίλει- δης, Φλόκκος: Τύμησις, Καλλι- τέχνης: Λέων Πατρινοῦ, Κεραι- νός: Στελ. Σκαπελίτης.

ΚΑΤΑΓΙΓΕ, ΣΙΜΟΥΝ

[ΚΓ - 421]

Ἄλοις μου ἄλλαξε: Κ. Κ. Α- poste restante διὰ τὸν Δια- γωνισμῶν τῆς (ΚΓ 366).

Τραβῆ Πενταλοῦδα

[ΚΓ - 422]

Προκηρῶσω διαγωνισμῶν Μ- Μυστικῶν. Βραβευθήσονται δύο. Πρόθεσμα ὀμιμος: Δοσις ἢ τῆς ΚΓ-158 Ἐστειλε δλο.

ΚΑΡΕΤΑΝ ΚΑΡΑΠΙΠΕΡΗΣ

[ΚΓ - 423]

Ἰασων=Γουάλης, Καρνοθραύστης =Πολυδεύκης=Πάτος. Σῶς χαίρετωμεν τὸ Χρυσόβαλλον Δέρας γιὰ τὴν ἀνακάλυψίν σας.

Ἄρω, Παπαρούνα

[ΚΓ - 424]

ΚΕΡΑΥΝΕ, μλέφα τόνομά μου τῶςσαν ἀπὸ πρὶν. Αἰ ἄποκα- λύψεις σας γελοιοῦσονται.

ΣΜΥΡΝΗ

[ΚΓ - 425]

ΠΑΡΟΡΑΜΑ. Στην ΚΓ-401 τοῦ «Κράτους τῆς Σμύρνης» ἀνα- γνωστίον: ΠΕΜΠΤΟΣ: Διηγήμα- τος (ὄντι Δημωφερίσματος).

[ΚΓ - 426]

Διαγωνισμῶ Καρτῶν. Προθε- σμία τμήματος. Βραβεῖα τρία. Χριστινα, Ἀβερῶφ, 7-Γ. Ἀ- θῆνας. Ἀποστέλεσματα (ΚΓ-194): Βραβεύθηκα: Βασίλισσα ἐπὶς Παπαρούνης, Σμύρνη, Πανούκλα.

ΑΒΙΟΡΕΤΤΑ

[ΚΓ - 427]

Ατυχε Προσφυγάσι, στείλε Δῶνον. Ριτὰ, Ἐπτάλοση, Βε- ρενίκη, Καροττα, Ἀδουρα, Ἐ- παναστάτῃ, Ἰαβέρη, Νεφέλη, Χο- λέρα, Πανούκλα, ἀνταλλάσσωμε Μ. Μ.; Στείλατε Δῶνον (ΚΓ-258).

ΗΡΩ

[ΚΓ - 428]

Διαγωνισμῶς καλλιτεχνικῶν καρ- τῶν, ἀγορῶν. Πρόθεσμα μῆνας Βραβεῖα δύο. Δοσις: Ε. Μπαμπάλου, παροδος Κρόνος, 6, Θεοῦνικη. Βεατρίκη, Τζέρμα

[ΚΓ - 429]

ΛΟΓΑΚΙΑ ΚΑΘΩΣ

ΚΑΙ ΔΙΓΟ. ΤΡΟΥΦΕΡΑ(1)

Ζουλοῦ. Στη μονομαχία σου με- τὸν Καροῦμπα - Καρκαλεῖσο, εὐ- χαρίστα νὰ μὴ γιὰ μαρτυρίας, μόνο καὶ μόνο ἐπιστὴ βρισκομα- στε - σὰ μαχαίριαι. Ἐκεῖ ὄμως ἀπὸ τῆ προκρίτησ;

Κοπέριτις καὶ «Κεραυνὸς». Σὲ καλο σας, παιδιὰ μου! Ἴς σῶς ἤ- θε γὰ με βρατίσσε με τόσα ὀνό- ματα... Ποιὸς τῆ χάρη μου... «Σ. Β. Σ. Δ.». Μὴ βάζεις ἔνοους τίτλους. Εἶναι μικροπραΐεα.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΜΟΥ

ΑΡΧΙΑΔΙΒΟΛΕ, εἶσαι ὁ Κα- τωμέρης. Ποιὸς σούτε ἀπὸ τὰ πάνον μὲρη νάνακατεῦσαι ἐπὶς ἀποκαλύψεις; Πολύβιος=Δημη- τριος Κούλας. Ἰρις=Μυροσίη Μαροῦδη.

Ἐνοῶτε δλο ἄγγρα γιὰ τὸν βρεῖτ ἐν ΤΡΟΥΦΕΡΑ

[ΚΓ - 430]

«Σ. Β. Σ. Δ.»

Προκηρῶσωμεν διαγωνισμῶν Διαπλάσεως ποιήματος. Συμμε- τῶν 50λεπτοῦ, βραβεῖα τρία, θέ- μα οὐδὲποσις, προθεσμία ὀμι- νος. Δοσις ἢ ἰδια. ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΔΟΙ ΚΑΙ ΟΔΕΣ

[ΚΓ - 431]

Ψευδοπαλληγιαροῦ ΖΟΥΛΟΥ. Τὴν προσβόλαρα δὲν μπορεῖ ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ νὰ χωνεῖται

καὶ ὁ ΚΑΡΚΑΛΕΙΤΣΟΣ ἔρχεται γι' αὐτὸς γὰ σοὺ τῆς βρεῖη- Γι' αὐτὸ λοιπὸν εἰοίμασε δύο ὄμιος ἀφεντῶνες γιὰ νὰ μονομαχήσωμε καθ' ὄλες τοὺς κανόνες.

Ὄχι Ἀβερῶφια, ἔχει νὰ χυθῆ τὸ αἷμα σὲν γαουδίη!

ΚΑΡ. ΚΑΡ.

[ΚΓ - 432]

ΤΡΟΥΦΕΡΑ, ΡΕΝΑ, σημεῖο- σάμε τῆς ἀποκαλύψεως ἐπὶ κάλα μὲς παπουτσιῶ.

ΡΕΝΑ=ΒΑΙΟΓΕΝΝΗΤΗ=ΕΛΕΝΗΡΕΣ

ΞΑΝΘΗ ΜΑΡΚΗΙΑ=Δελα Φραγ- κία.

ΚΑΜΕΛΙΑ=Κική Ἐδοικατάδου. ΑΒΙΟΡΕΤΤΑ=ΣΤΡΙΓΓΛΑ=Χ. Βεῖνογλου.

ΜΑΓΙΣΤΡΟΣ, ΚΑΤΑΓΙΓΕ=εἶναι ὁ Κοινοσημῖνας καὶ ὁ Μ. Τρηρο- μάνης. (Δηλαδή ΟΜΙΧΑΗ εἶναι ὄλη ἢ ΠΙΔΕΞ).

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΙΤΣΟΣ

[ΚΓ - 433]

«Μ. Κ. Γ.»

ΒΡΟΝΤΗ, σὺς ὄφρες δὲν ἄ- βλατωμεν δύο περὶ οὐδὲποσι- τῆς το ἀποδεικνύει ἡ νίκη μας σὺς ἀνακαλύψεις. Ἐάν εἶμαστε περισσότερο σας, τί χάνει; «Σ. Β. Σ. Δ.» αἱ τρομερές σὺς ἀπο- καλύψεις ψεύτικες. Βάζετε στοί- χημα; «ΜΑΥΡΕ ΜΑΣΚΑ», εὐχα- ριστοῦμεν γὰ ὑποστήρηξ.

ΓΚΑΒΑΣ ΚΑΥΑΜΠΙΕΛΗΣ

[ΚΓ - 434]

«ΝΙΚΗ» ΜΑΣ

ΣΚΟΠΟΣ: ΠΟΙΚΙΛΟΣ

ΣΒΑΣΙΑΕΥΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ

ΒΑΡΩΝΣ, ΑΝΤΙΔΙΑΣΤΑΕΥΣ,

ΚΟΛΟΜΒΣ, ΔΙΑΔΟΧΟΣ: ΠΑ-

ΝΟΥΚΛΑ, ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ: Οἰκο-

νομικῶν, Φρένα, ΔΗΜΟΨΗΦΙ-

ΣΜΑΤΟΣ, ΑΓΓΕΛΙΩΝ: ὀρη-

ΣΜΟΣ ΜΑΝΝΑΣ, Ἀνεκπροσωπίαν:

Ἀνεβοκατέβασμα, Ἀποκαλύψ-

αν: Διθύριθις, Διαγωνισμῶν:

Φρέσος, Προσηγανδᾶς: Ἰωνία,

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΡΑΞΤΗΡΙΑ ΜΕΛΗ

ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΡΩΔΩΠΟΙ

Δοσις: Νικ. Ἀθρονονικον, p. r.

Ἀθῆνας.

[ΚΓ - 435]

ΒΑΜΒΑΚΙΑ, Γὰ τὴν ὄρη σου

ἄνακαλυψίθι θερμᾶ... συλλυπη-

τήρια παρασημ. σ' ἀξίξει, ...

ΣΜΙΤ

[ΚΓ - 436]

Προκηρῶσω Διαγωνισμῶν Διη- γηματος. Θέμα ὀτιόποσις. Βραβεῖα: Ἄφροδιτή, Φοιτηταί. Δοσις: Εὐάγγ. Τομαπούλον, Μανάν- θρου 52, Ἀθῆνας.

[ΚΓ - 437]

Ἰωνίδος Οὐρανός

Παιδιά δημοσιεύετε λιγότερες

Ἄγγελίαις γιὰ νὰ μὴν κουτσου-

ρῶσεται ἡ Σελίς Συνεργασίας?

Ἰωνίδος Οὐρανός.

[ΚΓ - 438]

Σφάχτης = Οἰκονομικὸς, ὁ

Ἀνδρῶν = Γεωργαντᾶς, Κό-

μης Ἐραχ=Γεωργαντᾶς, Ἰών- Ἀ- γρου=Ἰκαβᾶς, Πλοίαρχος Γραντ =Κορμαπέλης. Ἀσθα ἀνακαλύ-